YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN MÄÄRÄYS (laajennettu toinen jaosto)
27 päivänä marraskuuta 2001 *

Asiassa T-222/00,

Otto Wöhr GmbH, kotipaikka Friolzheim (Saksa), edustajinaan C. Hebel ja G. Walz,

kantajana,

vastaan

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehenään K.-D. Borchardt, avustajanaan asianajaja M. Núñez Müller, prosessiosoite Luxemburgissa,

vastaajana,

jossa kantaja vaatii ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta kumoamaan komission 26.6.2000 tekemän päätöksen olla aloittamatta EY 88 artiklan 2 kohdassa määrättyä muodollista tutkintamenettelyä kantajan kantelusta, joka

* Oikeudenkäyntikieli: saksa.

koskee Saksan viranomaisten Hydraulik Markranstädt GmbH:lle ja Hydraulik Seehausen GmbH:lle myöntämiä valtiontukia,

EUROOPAN YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN (laajennettu toinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja R. M. Moura Ramos sekä tuomarit V. Tiili, J. Pirrung, P. Mengozzi ja A. W. H. Meij,

kirjaaja: H. Jung,

on antanut seuraavan

määräyksen

Oikeusriidan perustana olevat tosiseikat

1 Kantaja on eurooppalaisilla autojen paikoitusjärjestelmien tuotannon ja kokoonpanon markkinoilla toimiva yritys. Se valmistaa mekaanisia ja sähköisesti ohjattavia paikoitusjärjestelmiä sekä autojen varastoinnissa ja esittelyssä käytettäviä "autotorneja".

2 Hydraulik Markranstädt GmbH (jäljempänä Markranstädt) ja Hydraulik Seehausen GmbH (jäljempänä Seehausen) olivat aiemmin Saksan demokraattisen

tasavallan valtionyrityksiä ja kuuluivat Leipzigissa sijaitsevaan Kombinat VEB Orsta Hydraulik AG:hen. Otto Nußbaum GmbH & Co. KG (jäljempänä Nußbaum), jonka kotipaikka sijaitsee Kehlissä (Saksassa), osti Seehausenin 10.12.1992 ja Markranstädtin 3.5.1994. Nämä molemmat yritykset ovat 100-prosenttisesti Nußbaumin tytäryhtiöitä ja valmistavat eräitä autojen paikoitusjärjestelmien peruskomponentteja sekä Nußbaumin nimellä myytäviä paikoitusjärjestelmiä. Nußbaum on kantajan suora kilpailija. Se on jo muutamia vuosia valmistanut myös paikoitusjärjestelmiä.

3 Saksan liittotasavalta ilmoitti komissiolle 7.4.1998 Markranstädtille ja Seehausenille myönnetyistä tuista, joiden suuruus oli edelliselle 6,09 miljoonaa ja jälkimmäiselle 8,56 miljoonaa Saksan markkaa (DEM). Komissio ilmoitti EY 88 artiklan 3 kohdan soveltamiseksi 26.10.1999 ja 10.11.1999 tekemillään päätöksillä, että kyseiset tuet soveltuvat yhteismarkkinoille EY 87 artiklan 3 kohdan a alakohdan nojalla.

Hallinnollinen menettely

4 Kantaja pyysi 12.11.1999 päivätyllä kirjeellä vastaajalta tämän Markranstädtille tekemää myönteistä valtiontukipäätöstä.

5 Kantaja valitti varotoimenpiteenä 2.12.1999 päivätyllä kirjeellä kyseisestä päätöksestä, jota komissio ei vielä kokonaisuudessaan ollut sille toimittanut. Samaan aikaan kantaja vaati muodollisen tutkintamenettelyn aloittamista Markranstädtille myönnetyn tuen osalta sekä pyysi uudelleen samaa päätöstä.

6 Komissio ilmoitti 8.12.1999 päivätyllä kirjeellä kantajalle, että Markranstädtiä koskeva päätös oli tehty EY 88 artiklan 3 kohdan mukaisesti ja että se oli lähetetty Saksan viranomaisille huomautuksia varten. Komissio lupasi lähettää kantajalle kyseisen päätöksen heti edellä mainitut huomautukset saatuaan. Lisäksi komissio ilmoitti kantajalle, että kyseinen päätös on kokonaisuudessaan nähtävissä myös komission omilla Internet-sivuilla. Komissio ilmoitti seuraavan:

"EY 88 artiklan 2 kohdan mukaisen pääasiallisen tutkintamenettelyn aloittaminen on toistaiseksi mahdotonta, koska se edellyttäisi, että komissiolla olisi hallussaan kantelun täydelliset perustelut."

7 Kantaja pyysi 4.1.2000 päivätyllä kirjeellä uudelleen Markranstädtiä koskevaa päätöstä. Koska kantaja oli ilmoittanut, ettei se ollut vielä saanut komission 8.12.1999 päiväämää kirjettä, komissio lähetti sen sille uudelleen 12.1.2000 päiväämällään kirjeellä. Kantaja vaati 21.1.2000 päivätyllä kirjeellä jälleen kerran kyseistä päätöstä kokonaisuudessaan.

8 Seehausenia ja Markranstädtiä koskevista päätöksistä ilmoitettiin lyhyesti *Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä:* edellisestä 19.2. (EYVL C 46, s. 4) ja jälkimmäisestä 4.3.2000 (EYVL C 62, s. 18). Komission mukaan nämä päätökset olivat kokonaisuudessaan nähtävissä Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä ilmoitetussa Internet-osoitteessa.

9 Kantajan mukaan vastaaja lähetti sille Markranstädtiä koskevan päätöksen 21.3.2000 päivätyllä kirjeellä, jonka se sai 27.3.2000. Saatuaan päätöksen kantaja oli tarpeellisessa määrin tietoinen Seehausenia koskevasta komission päätöksestä.

10 Kantaja lähetti 25.5.2000 päivätyllä kirjeellä komissiolle 2.12.1999 Markranstädtiä koskevasta päätöksestä tekemänsä kantelun perustelut. Lisäksi kantaja pyysi vielä kerran komissiota aloittamaan ja panemaan täytäntöön EY 88 artiklan 2 kohdassa säädetyn muodollisen tutkintamenettelyn.

11 Kantaja jätti 26.5.2000 päivätyllä kirjeellä kantelun myös Seehausenille myönnetystä valtiontuesta sekä vaati EY 88 artiklan 2 kohdan mukaisen muodollisen tutkintamenettelyn aloittamista kyseisen tuen osalta.

12 Vastaaja vastasi kantajalle 26.6.2000 päivätyllä kirjeellä, että molemmat kyseiset päätökset olivat "lopullisia eikä niitä voida siten riitauttaa kantelulla, jossa vaaditaan muodollisen tutkintamenettelyn aloittamista EY 88 artiklan 2 kohdan nojalla".

13 Kantaja pyysi 5.7.2000 päivätyllä kirjeellä vastaajalta selityksen edellä mainittuun ja korosti samalla, että vastaaja oli ilmoittanut sille 8.12.1999 päivätyllä kirjeellä, että muodollisen tutkintamenettelyn aloittaminen olisi mahdollista asianmukaisesti perustellun kantelun pohjalta.

14 Komissio vastasi kantajalle 7.8.2000 päivätyllä kirjeellä, että EY:n perustamissopimuksen 93 artiklan soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä 22 päivänä maaliskuuta 1999 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 659/1999 (EYVL L 83, s. 1) 9 artiklan nojalla kantajalla on oikeus peruuttaa jokin päätös vain, jos päätös perustuu virheellisiin tietoihin. Komissio lisäsi, että jos kantelussa sitä vastoin on otettu esille oikeudellinen tai arviointia koskeva virhe, kyseistä päätöstä voidaan vastustaa ainoastaan oikeusteitse.

Asian käsittely ja asianosaisten vaatimukset

15 Kantaja toimitti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 25.8.2000 kannekirjelmän, jolla se nosti tämän kanteen.

16 Komissio toimitti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 30.10.2000 erillisen asiakirjan, jossa se vetosi oikeudenkäyntiväitteeseen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 114 artiklan 1 kohdan mukaisesti.

17 Kantaja esitti 11.12.2000 kirjalliset huomautuksensa tuohon väitteeseen.

18 Saksan liittotasavalta toimitti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 30.1.2001 asiakirjan, jossa se vaati väliintuloa asian käsittelyyn tukeakseen vastaajaa.

19 Vastaaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— jättää kanteen tutkimatta

— ratkaisee esikysymyksenä kanteen tutkimatta jättämisen

— velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

20 Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— hylkää oikeudenkäyntiväitteen

— kumoaa komission 26.6.2000 tekemän päätöksen olla aloittamatta muodollista tutkintamenettelyä Markranstädtille ja Seehausenille myönnetyistä tuista

— velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Tutkittavaksi ottaminen

21 Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin voi työjärjestyksensä 114 artiklan 4 kohdan nojalla asianosaisen pyynnöstä päättää kanteen

tutkimisen jättämisestä käsittelemättä itse pääasiaa. Saman artiklan 3 kohdan mukaisesti hakemuksen jatkokäsittely on suullinen, jollei yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toisin päätä. Tässä tapauksessa yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo saaneensa asiakirjoista riittävät tiedot voidakseen ratkaista asian aloittamatta asian käsittelyä.

Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

22 Komissio väittää, ettei sen 26.6.2000 päiväämä kirje ole kannekelpoinen ja että kantaja pyrkii tosiasiassa kumoamaan komission 26.10. ja 10.11.1999 tekemät päätökset myöntää tukea Markranstädtille ja Seehausenille. Lisäksi komissio väittää, että 8.12.1999 päiväämässään kirjeessä se antoi vastauksen, jonka mukaan sillä ei ollut mahdollisuutta siinä vaiheessa aloittaa pääasiallista tutkintamenettelyä, koska tällöin sillä olisi pitänyt olla hallussaan kantelun täydelliset perustelut, joten kirjeen vastaukseen ei voida tuloksellisesti vedota tämän kanteen tutkittavaksi ottamisen tueksi. Komissio väittää myös, että kantajan tekemä viittaus menettelyllisiin oikeuksiin on perusteeton ja ettei tätä kannetta voida ottaa tutkittavaksi, vaikka oletettaisiin, että kanne koskisi komission 26.10. ja 10.11.1999 asetuksen N:o 659/1999 9 artiklan sekä 13 artiklan 3 kohdan nojalla tekemien päätösten peruuttamisvaatimuksen hylkäämistä.

23 Kantaja korostaa, että sen kanne voidaan ottaa tutkittavaksi. Se väittää, että sen markkinoillepääsymahdollisuuksia koskeva kilpailun vääristyminen koskee sitä suoraan ja erikseen, koska Markranstädtin, Seehausenin ja etenkin Nußbaumin hyväksi 26.6.2000 tehty päätös jatkaa kilpailun vääristymistä.

24 Kantaja väittää, että jos vastaaja olisi toiminut asetuksen N:o 659/1999 mukaisesti, tämä olisi aloittanut pääasiallisen tutkintamenettelyn ja antanut siten kantajalle mahdollisuuden esittää huomautuksensa tuon asetuksen 20 artiklan mukaisesti. Koska vastaaja ei ole täyttänyt kyseistä velvollisuutta, se on evännyt

kantajalta EY 87 artiklan 1 kohdassa määrätyn suojan sekä rikkonut kantajan puolustautumisoikeuksia. Lisäksi kantaja katsoo toimen koskevan sitä suoraan, koska sen vaatimus hylättiin, mikä merkitsee asetukseen N:o 659/1999 sisältyvien menettelysääntöjen rikkomista, koska myös niiden tarkoituksena on kantajan suojeleminen.

25 Kantaja väittää, että 26.6.2000 päivätty kirje on sellainen päätös, jota vastaan voidaan EY 230 artiklan neljännen kohdan mukaan nostaa kanne. Kyse ei ole yksistään selventämistarkoituksessa kantajalle osoitetusta tiedotuskirjeestä. Vastaaja toi jo 8.12.1999 päiväämässään kirjeessä esille mahdollisuuden aloittaa muodollinen tutkintamenettely tapauksessa, mikäli kantajan perustellussa kantelussa olisi esitetty väitteitä, joiden vuoksi tutkintamenettelyn aloittaminen olisi ollut välttämätöntä. Kantaja katsoo, ettei komissio siten tyytynyt viittaamaan kieltäytymiseen aloittaa muodollinen tutkintamenettely vaan nimenomaan kehotti kantajaa perustelemaan kantelunsa, jotta komissio voisi päättää tutkintamenettelyn aloittamisen aiheellisuudesta, jolloin kantaja olisi voinut esittää huomautuksensa riidanalaisista tuista asetuksen N:o 659/1999 20 artiklan mukaisesti.

26 Kantajan mukaan se, että komissio harkitsi 8.12.1999 päiväämässään kirjeessä muodollisen tutkintamenettelyn aloittamista, erottaa tämän asian asioista T-154/94, CSF ja CSME vastaan komissio, tuomio 22.10.1996 (Kok. 1996, s. II-1377) ja C-367/95 P, komissio vastaan Sytraval ja Brink's France, tuomio 2.4.1998 (Kok. 1998, s. I-1719), joissa ei ollut selväsanaisesti ilmoitettu aikomusta kieltäytyä myöhemmin aloittamasta muodollista tutkintamenettelyä, mikä voitiin päätellä epäsuorasti vasta sitten, kun kävi ilmi, ettei menettelyä aloiteta.

27 Koska komissio epäsi jälkikäteen 26.6.2000 tekemällään päätöksellä itse aiemmin esittämänsä mahdollisuuden, kyseinen päätös on kannekelpoinen, koska se on luonteeltaan itsenäinen päätös ja koska se saattaa kantajan aiempaa epäedullisempaan asemaan.

28 Kantaja myöntää, että vastaajan perustelut olisivat olleet aiheelliset, jos se ei olisi kehottanut kantajaa perustelemaan valtiontukipäätöksiä koskevia kanteluitaan muodollisen tutkintamenettelyn aiheellisuuden tutkimiseksi. Kantaja väittää, että jos vastaaja olisi kantajan kantelujen johdosta tyytynyt ilmoittamaan tälle, että valtiontuista tehdyt päätökset olivat lopulliset, 26.6.2000 päivätty riidanalainen kirje ei tällöin olisi luonteeltaan uusi ja itsenäinen päätös.

29 Kantaja korostaa, että vastaaja päinvastoin kehotti tätä toimittamaan perustelut ja antoi ymmärtää, että perustelun esittämisen jälkeen se päättäisi pääasiallisen tutkintamenettelyn aloittamisen aiheellisuudesta. Komissio ei myöskään millään tavoin muistuttanut, että päätös voitaisiin asetuksen N:o 659/1999 9 artiklan nojalla vain peruuttaa, vaan sen sijaan toi selväsanaisesti esiin mahdollisuuden aloittaa pääasiallinen tutkintamenettely.

30 Kantaja väittää, että näissä oloissa kyseisen kanteen tutkittavaksi ottaminen ei voi johtaa EY 230 artiklan viidennen alakohdan jättämiseen soveltamatta.

31 Kantaja korostaa lisäksi, että kyseinen kanne voidaan tulkita myös siten, että sen kohteena on kieltäytyminen aloittamasta Markranstädtille ja Seehausenille myönnettyjä tukia koskevien päätösten peruuttamismenettelyä, asetuksen N:o 659/1999 9 artiklan sekä 13 artiklan 3 kohdan mukaisesti. Tuon asetuksen 9 artiklan mukaisesti päätöksen peruuttamista voidaan harkita, jos päätös on perustunut sellaisiin menettelyn aikana annettuihin virheellisiin tietoihin, jotka ovat olleet päätöksen kannalta ratkaisevia. Kantaja kuitenkin katsoo, että kyseiset ehdot ovat edellä mainittujen päätösten osalta täysin täyttyneet. Markkinointitoimisto Rehbergin toimittamat tiedot, joiden tutkintaan tukien hyväksymistä koskeva komission päätös perustuu, olisivat siten virheelliset ja puutteelliset, kuten kantelujen perusteluissa on seikkaperäisesti esitetty.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arvio

32 On syytä muistuttaa, että EY 88 artiklan 2 kohdassa määrätty muodollinen tutkintamenettely edeltää sen päätöksen tekemistä, jossa otetaan kantaa valtiontukien soveltuvuudesta yhteismarkkinoille. Komissio aloittaa tällaisen menettelyn, jos se alustavan tutkinnan perusteella katsoo, että ilmoitettu toimenpide herättää epäilyjä sen soveltuvuudesta yhteismarkkinoille.

33 Komission velvollisuutena on myös asetuksen N:o 659/1999 voimaantulosta lähtien ja sen 9 artiklan mukaisesti aloittaa muodollinen tutkintamenettely, jos se aikoo peruuttaa päätöksen, jossa todetaan valtiontuen soveltuvuus yhteismarkkinoille, sillä perusteella, että päätös on perustunut menettelyn aikana annettuihin virheellisiin tietoihin, jotka ovat olleet päätöksen kannalta ratkaisevia.

34 On myös syytä korostaa, että jos valtiontuet todetaan komission päätöksessä EY 88 artiklan 2 kohdassa määrättyä muodollista tutkintamenettelyä aloittamatta EY:n perustamissopimuksen mukaisiksi ja jos asianomainen haluaa saada suojaa tuon määräyksen hänelle suomille menettelyllisille oikeuksille, hänen on nostettava yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kanne tästä päätöksestä EY 230 artiklan viidennessä kohdassa asetetussa määräajassa (asia C-198/91, Cook v. komissio, tuomio 19.5.1993, Kok. 1993, s. I-2487, Kok. Ep. XIV, s. I-211, 23 kohta ja asia C-225/91, Matra v. komissio, tuomio 15.6.1993, Kok. 1993, s. I-3203, Kok. Ep. XIV, s. I-233, 17 kohta; asia T-266/94, Skibsværftsforeningen ym. v. komissio, tuomio 22.10.1996, Kok. 1996, s. II-1399, 45 kohta ja asia T-188/95, Waterleiding Maatschappij v. komissio, tuomio 16.9.1998, Kok. 1998, s. II-3713, 53 kohta).

35 Tässä tapauksessa kanteella vaaditaan kumoamaan komission 26.6.2000 tekemä päätös EY 88 artiklan 2 kohdassa määrätyn muodollisen tutkintamenettelyn aloittamatta jättämisestä Saksan liittotasavallan Markranstädtille ja Seehausenille myöntämiä valtiontukia koskevassa asiassa.

36 Kyseiset tuet todettiin yhteismarkkinoille soveltuviksi komission 26.10. ja 10.11.1999 tekemillä päätöksillä. Päätökset tehtiin siis ennen kantajan 25. ja 26.5.2000 esittämiä vaatimuksia, jotka johtivat 26.6.2000 tehtyyn päätökseen.

37 Kantajan mukaan vastaaja lähetti sille Markranstädtistä 26.10.1999 tekemänsä päätöksen 21.3.2000 päivätyllä kirjeellä, jonka kantaja sai 27.3.2000. Saatuaan päätöksen kantaja oli tarpeellisessa määrin tietoinen komission 10.11.1999 Seehausenia koskevasta komission päätöksestä.

38 Kantajan olisi pitänyt nostaa ajoissa kanne yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa riidanalaisiin tukiin oikeuttavia päätöksiä vastaan suojellakseen EY 88 artiklan 2 kohdan sille suomia menettelyllisiä oikeuksia ja varmistaakseen tuossa määräyksessä määrätyn muodollisen tutkintamenettelyn aloittaminen.

39 Kantaja ei kuitenkaan koskaan nostanut tällaista kannetta kyseisiä päätöksiä vastaan. Tutustuttuaan niihin se tyytyi jättämään komissioon kantelun kustakin päätöksestä 25. ja 26.5.2000 päivätyillä kirjeillä (ks. edellä kohdat 11 ja 12).

40 Edellä mainittuihin kirjeisiin sisältyvät pyynnöt aloittaa EY 88 artiklan 2 kohdassa säädetty muodollinen tutkintamenettely olivat vaikutuksettomia. Heti kun jokin päätös valtiontuen soveltuvuudesta yhteismarkkinoille on tehty ja jos sitä ei

ole kumottu yhteisöjen tuomioistuimissa nostetun kanteen seurauksena, kyseistä menettelyä ei enää voida aloittaa. Näin ollen kieltäytyminen aloittaa muodollinen tutkintamenettely ei ole toimi, joka saisi aikaan oikeusvaikutuksia kantajan kannalta, koska kieltäytyminen vain vahvistaa molemmat päätökset, joilla tuet hyväksytään.

41 Kantajan toissijaisesti esittämä väite, jonka mukaan kantajan kanteen voitaisiin tulkita koskevan komission kieltäytymistä aloittaa asetuksen N:o 659/1999 9 artiklassa ja 13 artiklan 3 kohdassa säädetty peruuttamismenettely (ks. edellä 31 kohta), on ratkaistava, voidaanko tuota kieltäytymistä pitää tämän kanteen kohteena.

42 Tältä osin on todettava, että sekä kannekirjelmästä että kantajan komissiolle lähettämistä kirjeistä sekä erityisesti kantajan perustelemista kanteluista seuraa, että kantajan vastaajalle lähettämän pyynnön kohteena ei ollut asetuksen N:o 659/1999 9 artiklassa säädetyn muodollisen tutkintamenettelyn aloittaminen kyseisiä tukia koskevien päätösten peruuttamisen edellytyksenä, koska menettely on rajattu kysymykseen siitä, perustuivatko päätökset menettelyn aikana annettuihin virheellisiin tietoihin, jotka ovat olleet päätöksen kannalta ratkaisevia.

43 Kantaja ei ole vaatinut niiden komission 26.10. ja 10.11.1999 tekemien päätösten kumoamista, joissa todettiin Markranstädtille ja Seehausenille myönnettyjen valtiontukien olevan yhteismarkkinoille soveltuvia.

44 Kantaja ei myöskään korostanut komissiolle, että kyseiset päätökset olisi peruutettava, koska ne perustuivat menettelyn aikana annettuihin virheellisiin tietoihin, jotka ovat olleet päätöksen kannalta ratkaisevia.

45 Päinvastoin kantaja vaati selväsanaisesti vastaajaa aloittamaan muodollisen tutkintamenettelyn, josta on määrätty EY 88 artiklan 2 kohdassa ja joka komission on aloitettava ennen kuin se tekee kyseistä tukea koskevan päätöksen, mikäli se epäilee valtiontuen soveltuvuutta yhteismarkkinoille. Menettelyyn on välttämättä sisällytettävä kyseisen tilanteen oikeudellinen arviointi, ja toisin kuin menettely, joka edeltää mahdollista peruuttamispäätöstä, tämä menettely ei ole sidottu vain tosiseikkojen määrittämiseen.

46 Näin ollen tämän kanteen ei voida tulkita tarkoittavan komission väitettyä kieltäytymistä aloittaa asetuksen N:o 659/1999 9 artiklassa ja 13 artiklan 3 kohdassa säädetty peruuttamismenettely (ks. edellä 31 kohta).

47 Tätä johtopäätöstä ei voida kyseenalaistaa komission 8.12.1999 päiväämän kirjeen sisällöllä (ks. edellä 6 kohta).

48 Vaikka on valitettavaa, ettei komissio ilmoittanut asianmukaisesti ja tyhjentävästi kantajalle oikeudellista kantaansa, tämä ei voi muuttaa tässä tapauksessa sovellettavia sääntöjä, jotka koskevat käytettävissä olevia keinoja hakea muutosta komission valtiontukipäätöksiin. Lisäksi nämä oikeuskäytäntöön perustuvat säännöt ovat joka tapauksessa riittävän selkeitä, jottei kantaja voi vedota komission 8.12.1999 päiväämään kirjeeseen perusteena kanteensa tutkittavaksi ottamiselle.

49 Näin ollen toisin kuin kantaja on vaatinut, hänen kanteensa ei voida tulkita koskevan komission kieltäytymistä aloittaa asetuksen N:o 659/1999 9 artiklassa ja 13 artiklan 3 kohdassa säädettyä peruuttamismenettelyä.

50 Edellä esitetyn perusteella kanne on ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 114 artiklan mukaisesti jätettävä tutkimatta.

51 Näin ollen ei ole enää tarpeen lausua Saksan liittotasavallan väliintulovaatimusta.

Oikeudenkäyntikulut

52 Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 3 kohdan mukaan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin voi määrätä, että kukin vastaa omista kuluistaan, jos asiassa osa vaatimuksista ratkaistaan toisen asianosaisen ja osa toisen asianosaisen hyväksi tai jos siihen on muutoin erityisiä syitä.

53 Tässä suhteessa komissiota voidaan moittia siitä, että se antoi kantajan ymmärtää 8.12.1999 päiväämässään kirjeessä, että muodollisen tutkintamenettelyn aloittaminen EY 88 artiklan 2 kohdan nojalla oli edelleen mahdollista, sekä siitä, että se ilmoitti vasta sen määräajan mentyä umpeen, jonka kuluessa olisi pitänyt nostaa kanne riidanalaisten tukien soveltuvuutta yhteismarkkinoille koskevista päätöksistä, kantajalle siitä, että oikeudelliseen tai arviointiin liittyvään virheeseen perustuva kumoamisvaatimus on mahdollista toteuttaa vain oikeusteitse.

54 Näin ollen yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin määrää, että kunkin asianosaisen on vastattava omista kuluistaan.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN
TUOMIOISTUIN (laajennettu toinen jaosto)

on määrännyt seuraavaa:

1) Kanne jätetään tutkimatta.

2) Kukin asianosainen vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.

3) Ei ole tarpeen lausua Saksan liittotasavallan väliintulovaatimusta.

Annettiin Luxemburgissa 27 päivänä marraskuuta 2001.

H. Jung
kirjaaja

R. M. Moura Ramos
jaoston puheenjohtaja